

BASHAR MURKUS/KHASHABI THEATRE

The Museum

KAAI THEATER

10 & 11/12 20:30 | KAAISTUDIO'S
THEATRE | 90 MIN | IN ARABIC (SURTITLES IN ENGLISH)

NL Een man pleegt een terroristische aanslag in een museum voor hedendaagse kunst: 49 kinderen en een leerkracht komen om. Zijn plan om doodgeschoten te worden door de politie mislukt echter. Ze arresteren en ondervragen hem, met zijn terdoodveroordeling als resultaat.

Zeven jaar wacht hij in de cel op de dood. Een week voor de executie overtuigt hij de politie-inspecteur die zijn zaak onderzocht om hem te vergezellen bij zijn laatste maaltijd. De twee mannen ontmoeten elkaar in de ruimte waar de dodelijke injectie zal worden toegediend. Ze wagen zich daar aan riskante en manipulatieve spelletjes, die alleen op een laatste avond kunnen plaatsvinden. Welke betekenis hopen deze twee mannen te vinden in de dood, waar ze allebei op hun eigen manier naar verlangen?

- Bashar Murkus is een Palestijnse theatermaker en oprichter van het Khashabi Theatre en Ensemble. In het Kaaitheaterprogramma stond hij al met *New Middle East* en *Other Places*.

FR Un homme commet un attentat terroriste dans un musée d'art contemporain : 49 enfants et un enseignant meurent. Son plan d'être abattu par la police rate et il est arrêté, interrogé, jugé et condamné à mort.

Il attend sept ans durant son exécution capitale dans une cellule. Une semaine avant sa mise à mort, il convainc l'inspecteur de police qui a enquêté sur l'affaire de lui tenir compagnie lors de son dernier repas. Les deux hommes se rencontrent dans l'espace où l'injection létale lui sera administrée. Ils s'aventurent à des jeux manipulateurs et risqués qui ne peuvent se jouer qu'au soir d'un dernier repas. Quel sens ces deux hommes espèrent-ils trouver dans la mort qu'ils convoitent tous deux, chacun à sa manière ?

- Le Palestinien Bashar Murkus est créateur de théâtre et fondateur du Khashabi Ensemble Theatre. Le Kaaitheater a précédemment présenté *New Middle East* et *Other Places*.

EN A man commits a terrorist attack in a museum of contemporary art, killing 49 children and a teacher. His plan to commit suicide by cop fails, however. They arrest and interrogate him, resulting in a death sentence by lethal injection.

He waits on death row for seven years. A week before his execution, he convinces the police detective who was in charge of his case to join him for his last meal. The two men meet each other in the space where the lethal injection will be administered, where they play risky and manipulative games that could only take place on a final night. What meaning do these two men hope to find in the death that they both desire, each in their own way?

- Bashar Murkus is a Palestinian theatremaker and founder of the Khashabi Theatre and Ensemble. He previously presented *New Middle East* and *Other Places* at Kaaitheater.

NIET VECHTEN VOOR JE LEVEN, MAAR VOOR DE BETEKENIS VAN JE LEVEN

Een gesprek met Bashar Murkus, door Esther Severi & Eva Decaesstecker (september 2019, Kaaitheater)

Wanneer we Bashar Murkus spreken over zijn recentste stuk, *The Museum*, heeft hij net enkele dagen vrij. Het perfecte moment voor een interview, vindt hij, want het biedt hem wat afstand tot het creatieproces. De jonge theatermaker is een bezige bij: sinds 2011 heeft hij bijna twintig stukken gecreëerd en in 2015 werd hij artistiek directeur van het Khashabi Theatre. Met *The Museum* brengt hij een gevaarlijk machtsspel op het podium: 'Geweld is niet iets dat je alleen bij enkelingen treft, het is deel van elk van ons.'

The Museum reflecteert over een terroristische aanslag. Waarom dat onderwerp?

Voor *The Museum* wilden het team en ik het concept terrorisme of extremisme onderzoeken. We hadden wat moeite met de manieren waarop we doorgaans over zulke onderwerpen reflecteren. Je neemt namelijk heel gemakkelijk je toevlucht tot een erg politiek standpunt, en je gebruikt makkelijk woorden en beschrijvingen die gedefinieerd zijn door mensen met

macht. We wilden doelbewust een andere manier vinden om over terrorisme te praten dan hoe het systeem het ons oplegt, als ‘iets slechts dat mensen doen’. Natuurlijk is het iets slechts, maar klopt niet om een groot verschil te maken tussen oorlog en terrorisme, zoals het systeem doet. Bij oorlog zijn meer geld en meer macht gemoeid. Dat is volgens ons het enige verschil. Maar doordat een oorlog geïnitieerd wordt door een staat, heeft hij zagezegd bestaansrecht.

***The Museum* voert twee figuren op: een terrorist en een politie-inspecteur. Twee tegenstanders, kun je zeggen. Kun je ons wat meer over hen vertellen?**
Inderdaad. We hebben anderhalf jaar aan dit project gewerkt. We wilden een structuur vinden waarin we het individuele terrorisme konden confronteren met het terrorisme van het systeem. Daarom hebben we elk van deze vormen van terrorisme gelinkt aan één personage. De individuele terrorist wordt gerepresenteerd door iemand die een terroristische aanslag heeft uitgevoerd in een museum voor moderne kunst. Door dat te doen, dacht hij de wereld te kunnen veranderen. Hij koos de kunst als doelwit, en kinderen als slachtoffers – kinderen die naar het museum waren gebracht om iets over het leven bij te leren. Het tweede personage is de speurder. Alles wat het systeem denkt over hoe het leven zou moeten zijn, brengt hij met zich mee. Door die twee types terrorisme op één plek samen te brengen, proberen we om niet wanhopig met maar één van beide bezig te zijn. Je kunt ook niet zomaar zeggen voor wie jij het zou opnemen en dat maakt de personages net zo interessant. Ze verenigen twee tegengestelde manieren om het leven te zien, maar beiden proberen te achterhalen hoe het zou moeten.

Hoe en waar ontmoeten de personages elkaar?
Het stuk brengt de speurder en de gevangengenomen terrorist samen in de nacht voor diens executie. Ze zijn alleen in een kamer, niemand kan hen zien, dus ze kunnen doen wat ze maar willen. Die setting biedt hun de kans om heel gevaarlijke spelletjes te spelen. Beiden zullen die nacht, in die kamer, de grenzen van het geweld en het kwaad aftasten. En om dat te doen zullen ze hun macht op alle mogelijke manieren inzetten. Geweld is duidelijk niet iets dat je alleen bij enkelingen treft, maar iets wat deel is van elk van ons.

In de korte beschrijving van het stuk blijven de personages vrij abstract: ze worden niet geografisch geïdentificeerd of gecontextualiseerd. Heb je dat bewust gedaan om je buiten bepaalde debatten te houden?
Zo heb ik theater het liefst. Ik ben niet echt geïnteresseerd in heel persoonlijke personages. Ik ben geïnteresseerd in acteurs die een ruimte delen met het

publiek, die een verhaal brengen en belangrijke vragen stellen. De cruciaalste problemen zouden gewoon erg menselijk moeten zijn, los van een specifieke plek of een specifiek land. Door met basismateriaal aan de slag te gaan, wil ik uitvissen hoe ik dat in een structuur kan passen die voor een publiek kan komen.

In dit stuk is de ontmoeting met het publiek erg sterk. We hebben te maken met drie verschillende lagen theater tegelijk. We hebben het over een terroristische aanslag, die eigenlijk gecreëerd is om een film te zijn. Mensen doen aanslagen om ze te kunnen filmen. Het publiek kijkt ernaar op schermen. De aanslag is dus een geënceneerde productie. Er is zorgvuldig over nagedacht hoe hij eruit moet zien, hoe hij moet klinken, wanneer hij uitgezonden moet worden... Aan de andere kant is de executie van een gevangene door de staat ook theater. Het is de bedoeling dat mensen ernaar kijken, ze wordt op film vastgelegd, ze komt op tv en in de media. Ook dat gebeurt in een bepaalde stijl die aan een publiek wordt gepresenteerd. En dan is er dit stuk, *The Museum*. We creëren drie situaties en we proberen uit te zoeken hoe we die bij elkaar kunnen brengen op eenzelfde podium. Eigenlijk hebben we niet zozeer te maken met personages op zich, maar met wat het publiek ziet en denkt, wat de acteurs het publiek proberen te doen denken of voelen. Het gaat niet over Palestina, niet over de Verenigde Staten. Het gaat gewoon over ons als mensen.

Je gebruikt een museum, wat ook een erg geënceneerde context of ruimte is. Wat betekent dat voor jou? Je hebt het over het museum als een ruimte voor opvoeding en geschiedenis. Waarom kies je precies een museum als plaats van een aanslag?
Een museum vond ik een logische plek: wanneer je macht hebt én de sleutels van een museum, dan schrijf je geschiedenis, dan schrijf je wat er echt gebeurd is. Ik denk dat het slim is om net daar een aanslag te situeren. We wilden er niet een of andere gek aan het moorden laten slaan. Nee, we hebben het over iemand met een Master in de beeldende kunsten. Hij heeft gestudeerd, hij begrijpt waar het leven om draait, waar kunst om draait. Hij was ervan overtuigd dat hij op die manier de wereld kon veranderen. Net zoals ik hoop dat ik iets kan veranderen in de wereld door dit stuk te maken. Het schept een band tussen kunst en terrorisme. En dat is belangrijk, want ik wil een verbintenis met de onderwerpen die ik in mijn stukken behandel.

Dus is *The Museum* eigenlijk een stuk over hoe we deze aanslag zouden moeten zien. Hoe we hem zouden moeten begrijpen. Meestal horen we alleen wat machtige staten over zo'n onderwerp te vertellen hebben. We horen allerlei verschillende media. We kennen terrorisme op de manier waarop

CREDITS

WRITTEN AND DIRECTED BY Bashar Murkus | WITH Henry Andrawes, Ramzi Maqdisi | CO-RESEARCHER Majd Kayyal | DRAMATURGY Khulood Basel | SCENOGRAPHY Majdala Khoury | MUSIC PRODUCTION Nihad Awidat | LIGHT DESIGN AND TECHNICAL DIRECTOR Muaz Aljubeih | TRANSLATION Lore Baeten | ASSISTANT DIRECTOR Samera Kadry | PR Mustafa A. Qablawi | GRAPHIC DESIGN Nihad Awidat | POSTER PHOTOGRAPH Khulood Basel | PRODUCED BY Khashabi Theatre | PRODUCER Khulood Basel | CO-PRODUCTION WITH Schlachthaus Theatre - Bern, Switzerland, Mousseem Nomadic Arts Centre - Brussels, Belgium, Arts Centre Vooruit - Gent, Belgium, WITH THE SUPPORT OF The Robert Weil Family Foundation | *The Museum* WAS DEVELOPED, in part, at the 2018 Sundance Institute Theatre Lab in Morocco. and the 2018 Sundance Institute Theatre Lab at MASS MoCA Museum in North Adams.

de Verenigde Staten het ons willen doen begrijpen. En dat is niet correct. Natuurlijk is het complete waanzin om mensen te vermoorden zoals ik het toon in het stuk, maar het is ook waanzin om in een vliegtuig te stappen en zomaar duizenden mensen in één minuut te vermoorden. Ik zeg ook niet dat iemand die vijftig kinderen ombrengt in een museum gewelddadiger is dan iemand in een kantoor in Tel Aviv of waar dan ook in Israël die mensen ombrengt in Gaza, gewoon door op een knopje te drukken. Het is hetzelfde. Dus laat ons het onderwerp vanuit verschillende invalshoeken bekijken. Dat is wat wij proberen te doen.

Het conflict dat je in *The Museum* encenseert, doet denken aan een van je vorige stukken, *New Middle East*, dat ook een machtsverhouding opvoert tussen een terdoodveroordeelde en een staatsfunctionaris, in dit geval de beul. Hun machtsverhouding verschuift in de loop van de voorstelling. Hoe verhouden die twee stukken zich tot elkaar?

Het grootste verschil tussen *New Middle East* en *The Museum* is de inzet van de strijd. In *New Middle East* vechten beide personages om te leven en te overleven. In *The Museum* hebben ze geen probleem met doodgaan. Het conflict draait net om de betekenis van hun dood. Dat is een groot verschil: niet vechten voor je leven, maar voor de betekenis van je leven. Het genereert ook een heel andere esthetica. Het nieuwe stuk is heel clean en gebruikt elementen van het modernisme. Het visualiseert wat staten kunnen doen om te moorden zonder al te veel vuil of bloed. Gewoon een klein spuitje, rustig, zonder een enkele gil, zonder in het rond spattend bloed.

We denken even terug aan *Parallel Time*, het stuk dat je in 2014 met het Al-Midan Theatre maakte, en waardoor dat theater zijn subsidies kwijtraakte. Hoe is de situatie in Haifa vandaag wat bepaalde narratieven betreft?

Vandaag werk ik voor het Khashabi Theatre, een onafhankelijk Palestijns theater in Haifa. Die groep bestaat uit onafhankelijke Palestijnse kunstenaars. Samen hebben we besloten dat we een plaats en een theater nodig hebben die onafhankelijk zijn: ze krijgen geen Israëliësch geld, zijn niet verbonden met de mainstreamcultuur. Als we niet gebonden zijn aan de staat om onze producties te maken, dan produceren we wat we maar willen op die plek. In die zin zijn we vrijer. We zijn blij om hier te zijn, in bezet Palestina, omdat het ons land is. Maar er is geen plaats voor ons in het culturele veld. In het Khashabi Theatre kiezen we ervoor onze verantwoordelijkheid voor het maken van onze kunst op te nemen. Het is onze vorm van verzet en onze manier om onze identiteit te behouden. En het zorgt ervoor dat we niet alleen met onze mensen kunnen praten, maar met iedereen in de wereld. Het is cruciaal om zonder regels en beperkingen te kunnen creëren, zonder dat iemand zegt: 'Hier mag je het niet over hebben.' Nadat het Al-Midan Theatre in Haifa was opgedoekt, kozen we ervoor de connecties te verbreken. Nu kampen we met andere problemen, natuurlijk, maar we maken tenminste wat we willen en we reizen er de wereld mee rond.

NOT FIGHTING ABOUT MY LIFE, BUT ABOUT THE MEANING OF MY LIFE

A conversation with Bashar Murkus, by Esther Severi & Eva Decaesstecker (Kaaitheater)

When we spoke to Bashar Murkus about his latest play, *The Museum*, he was taking a few days off. It was the perfect moment for an interview, he said, because it offered some distance from the creative process. The young theatre maker is a busy man: since 2011 he has created almost twenty pieces and in 2015 he became the artistic director of the Khashabi Theatre. In *The Museum*, he stages a dangerous power game: "Violence is not something that belongs to one person, it is part of all human beings."

***The Museum* reflects on a terrorist attack. Why did you choose this particular topic?**

For *The Museum*, me and the team chose to research the concept of terrorism or extremism. We had some difficulties with our ways of reflecting on the topic because you easily find yourself talking about it from a very political point of view, using words and descriptions that are defined by the people in power. We deliberately wanted to find a way to talk about terrorism in a different way than the system sees it – 'a bad thing that people do'. It is a bad thing for sure, but it is wrong to make an enormous distinction between war and terrorism, as the system does. According to us, the only difference is that war involves more money and more power. It has the right to exist because it is initiated by the state.

***The Museum* stages two figures: the terrorist and the police inspector. Two strong opponents, one would imagine. Can you tell us a bit more about them?**

Indeed. We worked on this project for a year and a half. We wanted to find a structure in which we could confront individual terrorism with systemic terrorism, to bring them together onstage. So we linked each of the forms of terrorism to one character. Individual terrorism is represented by someone who has committed a terrorist attack in a modern art museum. He thought that this act would change the world. He chose to attack art and to kill children, children who had been brought to the museum to learn about life. The second character is the inspector. He brings with him all of the system's presumptions and expectations about how life should be. Our intention in placing two kinds of terrorism side by side is not to attempt to deal desperately with one kind. It is difficult to predict how you might identify with each of the characters, and that is what makes them so interesting. They reunite two opposite ways of seeing life and both are trying to figure out how it should be.

How do the two characters come together?

The play brings together an inspector and a terrorist, depicted here as a prisoner, on the night before the prisoner's execution. They are alone in a room; nobody can see them. They can do whatever they want in this room. This setting offers them the chance to play very dangerous games. Each of them tests the

limits of violence and wickedness in the room that night, exerting their power in every possible way. Violence is clearly not something that belongs to just one person, it is part of all human beings.

In the short description of the piece, the characters stay rather abstract in the sense that they are not identified or contextualized geographically. Is that something that you consciously did to avoid certain debates?

This is how I love theatre the most. I'm not really interested in very personal characters. I'm interested in actors being in the same space as the audience, trying to tell a story, touching on important questions. The main issues should be very human, not connected to one specific place or country. By using basic material, I want to explore how to put it in a structure that can take place in front of the audience.

In this piece, the meeting with the audience is very powerful. We deal with three different layers of theatre at the same time. We are talking about a terrorist attack, which is actually created to be a movie. People commit attacks to film them. The audience watches it on screens. The attack is a carefully planned production in terms of how it should look, how it should sound, when it should be broadcasted... On the other hand, the state's execution of the prisoner is also theatre. People should see it and they will film it and broadcast it on TV and in the media. They too have a certain style to show it to the audience. And then there is the piece itself, *The Museum*, as a third layer. The piece plays with three theatrical creations of situations and we try to find out how they can be brought together on one stage. In this sense, we do not really deal with characters as such, but with what the audience sees and thinks, what the actors are trying to make the audience think or feel. It's not about Palestine, it's not about the U.S.A. It's just about us as people.

You use the museum, which is also a very staged context or space. What does it mean to you? You talked about the museum as a space for learning and history. Why did you specifically choose the museum as the space of an attack?

The step towards the museum seemed a logical one to me: when you have the power and the keys to a museum, you have the power to write history and to write what really happened. I think it's clever to stage an attack inside a museum. We didn't want to bring in a crazy person killing people. No, we are talking about someone who has an M.A. in visual arts. He studied, he understands what life is about, what art is about. He thought that in this way, he would be able to change the world. In making this piece, I too hope to change something all over the world. This implies that there is a close connection between art and terrorism. Which is important because I want to be related to the topics that I address in my pieces.

So *The Museum* is really a piece about how we should see this attack. How to understand it. We

usually only hear what the powerful states say on this subject. We hear all these media. We know terrorism in the way that the USA wants us to understand it. And that is false. Of course it is really crazy to kill people like that, but it is also crazy to step into an airplane and just kill thousands of people in one minute. I can't say that someone who kills fifty children in a museum is more violent than someone sitting in a room in Tel Aviv or anywhere else in Israel and killing people in Gaza just by pressing a button. It's the same. So let's talk about the topic from different points of view. That is what we're trying to do.

The conflict you will be staging in *The Museum* seems related to a previous piece of yours, *New Middle East*, which also shows a power relation between someone sentenced to death and a state official, in this case the executioner. Their power relation shifts during the piece. How would you compare these pieces to one another?

The biggest difference between *New Middle East* and *The Museum* is what the characters are fighting for. In *New Middle East*, both characters are fighting to live and stay alive. In *The Museum*, there is no problem with dying, but they are fighting about the meaning of their death. It's a huge difference, not fighting about my life but about the meaning of my life. And it generates a very different aesthetic. The new piece is very clean and uses elements of modernism. It visualizes what states can do to kill without a lot of dirt or blood. Just a little injection, calmly, without anybody screaming. Without blood spraying around.

Thinking back on *Parallel Time*, the piece you made in 2014 with Al-Midan Theatre, which caused the theatre to lose its funding, what is the situation today in Haifa concerning certain narratives?

I currently work at Khashabi theatre, which is an independent Palestinian theatre in Haifa. The theatre consists entirely of independent Palestinian artists. We decided together that we needed a place and a theatre that is independent, that does not receive any Israeli funding, and which is not connected to mainstream culture. And as we are not connected to the state in dealing with our productions, we can produce whatever we want here. In that sense, we are much freer. Here in occupied Palestine, we are happy to be here because this is our land, but there is no space for us in the cultural scene. At the Khashabi theatre, we chose to take our responsibility in the making of our art. It's our form of resistance and our way to save our identity, ensuring that we can talk to our people and to everyone in the world. It's crucial to be able to create without any rules or constrictions, without anyone saying 'you can't talk like that'. After the Al-Midan Theatre in Haifa closed down, we decided just to break our connections. Now we are dealing with different problems of course, but at least we can create what we want and tour all over the world with it.

Kaaitheater is supported by

